

עלון מס' 32

משיחות הרצי"ה זצ"ל

פרשת אמור

החדש והישן

בזמן המקדש – בזמן עובדת קיום מצוות 'קציר העומר והנפתו' – הרי הוא המתיר, כידוע, את התבואה החדשה במדינה, וכשאינן מקדש – יש עניין זה ב'עיצומו של יום' (מנחות דף סח, א). גם בהלכות הרמב"ם בענייני יום כיפור. מצינו מופיעה הכפרה כתלויה בסדר התלוי במקדש, בשעיר המשתלח, וכשאינן מקדש – 'עיצומו של יום – מכפר' (הלכות תשובה פרק א, ב-ג).

באחת: קציר העומר בא להתיר את ה'חדש'. ויש להבין עניין זה כדלקמן:

בכל התחדשות יש ברכת "שהחיינו" ו"מחדש בטוב". בכל חיי הציבור יש ישן וחדש, "עתיקא קדישא" (זוהר חלק ג, עמ' רפח) וכן "אם שמוע – בישן, תשמע – בחדש" (ברכות ט, א) לאמור כי מתוך העתיק והישן יש חידוש. ועל כן, כך היא הברכה "ישן מפני חדש תוציאו" (ויקרא כו, י).

אנו מוצאים התחדשות גופנית, בחילוף החומרים בגוף, הבריאה כולה מתחדשת, בדומם בצומח ובחי, ואף אנו מתחדשים בהכרה ושלא בהכרה, ובעיקר ברוחניות.

ועיקרו של העניין הוא כי כל אדם 'המתגדל' – מבין מחידוש היצירה ומכל צדדי החידוש. הוא מבין כי הישן – הרי הוא הקבוע, הקיום הבטוח והאיתן, העתיק והמבוצר, ודווקא הוא זה המתגלה בכל חידוש וחידוש. וד' שציונו לעסוק ביישובו של העולם – הוא שציונו לגלות על ידי כך את תוכן החיים של החדש. מטרתנו ורצוננו שיתגלה החדש בטרתו, באמיתותו ובקדושתו.

לזה צריך חינוך, הכשרה, זכירה, העמקה והיקף שלם ועל כן השימוש בחדש – רצוי ומותר דווקא 'ממרום מקדשנו', מהישן שהוא תמיד מחדש. (איגרות הראיה א איגרת קסד).

על פי "מאורות הרצי"ה" (פרשת קדושים תשכ"א עמ' שלח) להרב הושע רבינוביץ הי"ו

